

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1451/2018
23.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Младеновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану 1К.бр.115/17 од 30.05.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.бр.264/18 од 03.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Младеновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану 1К.бр.115/17 од 30.05.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.бр.264/18 од 03.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану 1К.бр.115/17 од 30.05.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Малолетна оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 3Кж.бр.264/18 од 03.10.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Лебану 1К.бр.115/17 од 30.05.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Младеновић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони

суд усвоји поднети захтев, те преиначи у целини правноснажне пресуде Основног суда у Лебану 1К.бр.115/17 од 30.05.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.бр.264/18 од 03.10.2018. године, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, давањем сопствене оцене доказа која је другачија од оне које су дали нижестепени судови. Ово имајући у виду да истиче да је суд утврђено чињенично стање засновао само на претпоставкама и исказима посредних сведока, обзиром да из исказа малолетне оштећене ББ не произилази да је окривљени АА, као њен деда, икада предузео било какву недозвољену полну радњу према њој и да ју је додиривао у пределу груди, већ само произилази да ју је окривљени понекад додиривао у пределу леђа и стомака, али не ради задовољења његовог сексуалног нагона.

Како је, дакле, у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док се суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Младеновића оценио недозвољеним.

Стога је Врховни касациони суд са изнетих разлога, а на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић